

РЕШЕНИЕ

№ 90

гр. София, 07.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 08.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **81** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 1 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/ и решение на Пленума на Висшия съдебен съвет /ВСС/ по т. 60 от протокол № 28/21.11.2019 г.

Образувано е по жалба на И. П. Б., с адрес за призоваване: [населено място], Софийски районен съд, срещу заповед № АС-559/18.12.2019 г., издадена от председателя на Софийския районен съд, в частта ѝ, с която е разпоредено на жалбоподателката като лице, заемащо длъжността „съдия“, срещу което е образувано дисциплинарно производство, не следва да получи допълнително трудово възнаграждение в определения със заповедта размер на 100 % върху основното месечно трудово възнаграждение, поради което същата не е включена в утвърдения списък-Приложение № 3 към заповедта, на лицата, които имат право да получат допълнително възнаграждение.

Жалбоподателката сочи, че към датата на издаване на обжалваната заповед е съдия в Софийския районен съд /СРС/, като срещу нея има образувано дисциплинарно производство пред Висшия съдебен съвет /ВСС/, които към момента не са приключили с постановено, влязло в сила решение или определение за прекратяване на Съдийската колегия на ВСС. Твърди се материалната и процесуална незаконосъобразност на обжалваната заповед на председателя на СРС, предвид липса на мотиви и позоваване на подзаконов нормативен акт, който противоречи на нормативни актове с по-висок ранг I Конституцията на Р.Б., ЗСВ и ЗЗД, предвид

наличието на дискриминационно отношение, с оглед на допуснатото нарушение на чл. 14, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗД/. В о.с.з. пред АССГ жалбоподателката не се явява лично, представлява се от адв. С., който поддържа жалбата и претендира за уважаването ѝ, както и разноски по списък.

Ответникът-председателят на Софийския районен съд не се явява и не се представлява, но от процесуалния му представител-служител с юридическо образование Теменужка Д. на 12.02.2020 г. е депозирано писмено становище, с което се оспорва основателността на жалбата. Конкретно се твърди, че актът, предмет на съдебен контрол, е издаден от компетентен орган и в изпълнение на разпоредбите на Правилата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1, във вр. с чл. 146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на заповедта в оспорената ѝ част, намира следното:

Между страните по делото липсва спор по изложената в заповедта фактическа обстановка, че жалбоподателката към момента на издаване на оспорената заповед е съдия в Софийски районен съд, както и за това, видно от приложените към жалбата извлечения на протоколи от заседания на СК на ВСС, че срещу същата има образувано дисциплинарно производство, което не е приключило с окончателен и влязъл в сила акт към момента на издаване на оспорената заповед. Същото е образувано с решение по протокол № 29/18.07.2017 г. за извършени дисц. нарушения в периода 2014 г. – 2017 г., видно от мотивите на решение № ВСС-8574/08.07.2019 г., с което е направено предложение за прекратяване на същото. Производството е прекратено с решение по протокол на СК на ВСС от 16.07.2019 г., като е оспорено от ИВСС. С определение по д. 9935/12.12.19 г. на ВАС, оспорването е отхвърлено, но няма данни същото да е влязло в сила към настоящият момент.

Пленумът на ВСС с решение по т. 60 от протокол № 28/21.11.2019 г. дава съгласие административните ръководители на органите на съдебната власт да упражнят правомощията си, на основание чл. 7 и 9 от Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения /ПОИСДТВ/, приети с решение на ВСС по протокол № 29/22.11.2018 г.

На основание чл.80, ал.1, т.1 от ЗСВ, във вр. с чл.2, чл.3, чл. 5, ал. 2, т. 7 /по отношение на жалбоподателката/ и чл. 9 от ПОИСДТВ и решението по т. 60, председателят на СРС е издадена процесната заповед № АС-559/18.12.2019 г., от председателя на Софийския районен съд, като същата се оспорва в частта ѝ, с която е разпоредено на жалбоподателката като лице, заемащо длъжността „съдия“, срещу което е образувано дисциплинарно производство, не следва да получи допълнително трудово възнаграждение в определения със заповедта размер на 100 % върху основното месечно трудово възнаграждение, поради което същата не е включена в утвърдения списък-Приложение № 3 към заповедта на лицата, които имат право да получат допълнително възнаграждение.

При така приетото за установено от фактическа страна съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е срещу акт, който може да бъде оспорен и от лице с правен интерес и активна процесуална легитимация, в качеството на неблагоприятно засегнато адресат /чл. 147, ал. 1 от АПК/. Предмет на спора е законосъобразността на изричен отказ за изплащане на допълнително трудово възнаграждение /ДТВ/, който следва от овластяването на административния ръководител на Софийския районен съд да упражни правомощието си на основание чл. 7, във връзка с чл. 9 от ПОИСДТВ, поради което с отказа се засягат правата и законните интереси на жалбоподателката – съдия в СРС. В конкретния случай въз основа на оспорената заповед на жалбоподателката не следва да бъде изплатено ДТВ, като със същата пряко се засягат имуществените права на адресата. Спазен е и преклузивния срок за подаване на жалбата.

Разгледана по същество, жалбата е основателна. Заповедта е издадена от компетентен адм. орган - административният ръководител и председател на СРС. Компетентността на органа следва от разпоредбата на чл. 80, ал.1, т.1 ЗСВ и решение по т. 60 от протокол № 28/21.11.2019 г. на Пленума на ВСС. В съответствие с изискването за форма по чл. 59 от АПК, оспорената заповед като индивидуален административен акт следва да бъде в писмена форма и да съдържа реквизитите по ал. 2 от същия. Съдът намира, че в оспорения акт не се съдържат в достатъчна степен фактическите основания за издаването му. Допустимо е мотивите за издаването на акта да се съдържат в съответни документи, съдържащи се в адм. преписка, съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд. Целта на мотивите е да се разкрият съображенията, по които е издаден административния акт, което от една страна дава възможност на съда да упражни ефективен съдебен контрол върху законосъобразността на акта, а от друга осигурява на страните - адресати или заинтересовани от него своевременно да организират защитата си. В случая, липсата на мотиви не е запълнена, посредством единствено соченото като правно основание за издаване на акт - чл.5, ал.2, т. 7 от ПОИСДТВ. В акта не се сочи защо се приема, че на магистрата не следва да се изплати ДТВ за 2019 г., при положение, че съобразно доказателствата в преписката се касае за дис. нарушения, подуснати в предходен период – 2014 г. – 2017 г. Това представлява самостоятелно основание за отмяна на процесната заповед и съгласно практиката на ВАС – решение № 131/07.01.2019 г. по адм.д. № 8782/2018 г. по описа на съда, издадено по аналогичен казус, касаещ жалбоподателката за периода 2018 г. Независимо от наличието на формално основание за отмяната на оспорения акт, АССГ намира за необходимо да изложи съображения и за материалната незаконосъобразност на оспорената заповед: Съгласно чл. 80, ал. 2, т. 10 от ЗСВ, Пленумът на В. определя възнагражденията на съдиите, прокурорите и следователите. В изпълнение на това си правомощие, той е компетентен да приеме и ПОИСДТВ, което правомощие той е упражнил с решение по протокол № 28/21.11.2019 г. В съответствие с чл. 5, ал. 2, т. 7 от същите, лице, с наложено дисциплинарно наказание или срещу което е образувано дисциплинарно производство, няма право на допълнително възнаграждение. При заличаване на дисциплинарното производство, допълнително възнаграждение се изплаща само в рамките на бюджетната календарна година, за която се отнася възнаграждението. Спорът между страните за това, дали чл. 5, ал. 2, т. 7 от ПОИСДТВ противоречи на

по-висок по степен нормативен акт и дали административният ръководител на СРС, да не се съобрази с чл. 5, ал. 2 от ПОИСДТВ, след като същите не са отменени и са действащи. Настоящият съдебен състав както и предходния по аналогичния спор по адм. д. 14141/2017 г. по описа на АССГ, приема, че на основание чл.15, ал. 3 от Закона за нормативните актове, при наличие на противоречие, органът е длъжен да приложи по-високия по степен ранг, каквото е и задължението на съда. В този смисъл е и константната практика на ВАС /решение № 443 от 13.01.2017 г. на ВАС по адм. д. № 7436/2016 г., VII о.; решение № 736 от 25.01.2016 г. на ВАС по адм. д. № 2872/2015 г., VII о.; решение № 797 от 20.01.2017 г. на ВАС по адм. д. № 5065/2016 г., VII о.; решение № 1540 от 4.02.2014 г. на ВАС по адм. д. № 10981/2013 г., VII о.; решение № 2939 от 28.02.2014 г. на ВАС по адм. д. № 16211/2013 г., VI о.; решение № 4411 от 2.04.2009 г. на ВАС по адм. д. № 11175/2008 г., III о. и др./ Правоотношенията на съдии, прокурори и следователи са самостоятелен вид административни правоотношения по изпълнение на платена държавна служба в изпълнение на функциите им при осъществяване на съдебната власт като отделен вид държавна власт като чл. 229 ЗСВ предвижда субсидиарно прилагане на Кодекса на труда за неуредените в този раздел на Закона за съдебната власт въпроси. Следователно по отношение на тях са приложими принципите и разпоредбите на международните актове и на вътрешното ни законодателство, свързани с правото на труд и неговата защита. ДТВ като форма на престация от работодателя, която произтича от трудовото правоотношение и се изплаща за труда на съдиите. Следва да се обсъди дали образувано, но неприключило дисциплинарно производство е основание за незаплащането му. Основните цели на дисциплинарното производство, уредено в чл. 308 и сл. ЗСВ, е постигане на правилно функциониране на съдебната власт, превантивно въздействие върху всички съдии, прокурори и следователи и дисциплинарно наказване на тези от тях, които са неспособни да изпълняват публичните си задължения или ги изпълняват по начин, уронващ престижа на съдебната власт. Образуването на дисциплинарно производство срещу съдии, прокурори или следователи обаче не означава, че то ще приключи с налагане дисциплинарно наказание. До влизане в сила на решението за налагане на дисциплинарното наказание същите се считат за невинни в извършването на дисциплинарно нарушение /Решение № 1 от 31.01.2017 г. на КС по к. д. № 6/2016 г./. Т.е. няма как да се приеме, че същите са в идентично положение с лицата, на които вече е наложено дисциплинарно наказание с влязъл в сила акт. При горепосоченото нормативно основание, ограничаването на правата на привлечените към дисциплинарна отговорност, преди да им бъде наложено наказание, нарушава в недопустима степен същите. Правното регулиране, съдържащо се в закон следва да бъде пълно и конкретно като не е допустимо в подзаконов нормативен акт, каквито са правилата, послужили за основание за издаване на процесната заповед да се запълват пропуски в същия, като основанието за решаването му да се търси в подзаконовия акт, а позоваването на закона да е без значение. /Решение № 11 от 5.10.2010 г. на КС по к. д. № 13/2010 г. Действително, на основание чл. 80, ал. 2, т. 10 от ЗСВ, Пленумът на ВСС е органът, който определя възнагражденията на съдиите, прокурорите и следователите. Законовата норма обаче не поставя критерии, при които възнаграждението на съдиите може да бъде ограничавано или намалявано. Намаляването на възнаграждение е предвидено само като дисциплинарно наказание - чл. 308, ал. 1, т. 2 от ЗСВ и следователно може да бъде наложено само с краен за

дисциплинарното производство влязъл в сила акт. Съдът намира, че ограничаването на имуществените права на жалбоподателката, чрез изключването ѝ от лицата с право да получат ДТВ, поради висящо, но неприключило дисциплинарно производство, на основание чл. 5, ал. 2 от ПОИСДТВ, противоречи на чл. 31, ал. 4 от Конституцията, чл.308, ал.1, т.2 от ЗСВ, чл. 8, ал. 2 КТ, вр. с чл. 229 ЗСВ, поради което адм. орган не е следвало да го прилага. Правилото на чл. 5, ал. 2, т. 7 от ПОИСДТВ, в настоящата, а и в предходната, отменена редакция, противоречи на принципа на пропорционалност, който изисква актовете на държавни органи да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимните цели, преследвани от съответната правна уредба. При посочената уредба, ако последва налагане на дисциплинарно наказание, няма пречка да бъде нормативно предвидено връщане на полученото ДТВ за съответната година, като е недопустимо санкционно ограничаване на имуществени права предварително, на основание подзаконова норма, поради образувано дисциплинарно производство. Нещо повече, в Правилата изрично се предвижда забрана за изплащане на ДТВ при прекратяване на ДП или при неналагане на дисц. наказание. По този начин, в недопустима степен се засягат правата на магистрата за получаване на дължимото му по закон материално стимулиране. При влизане в сила на акта, с който му се отказва изплащане на ДТВ и се стигнало до абсурдната ситуация, въпреки оневиняването му за допуснато дисц. нарушение, да не му бъде изплатено дължимото. В този случай, сори иск по ЗОДОВ би бил недопустим като единствената възможност би била завеждане на дело пред Съда по правата на човека в С..

Съдът дължи и произнасяне по посоченото основание за нарушаване на принципа за равно третиране, като същото намира за неоснователно: Съгласно чл. 14, ал. 1-ал. 3 от Закона за защита от дискриминация, работодателят осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд. Това правило се прилага за всички възнаграждения, плащани пряко или непряко, в брой или в натура, независимо от срока на трудовия договор и продължителността на работното време. Критериите за оценка на труда при определяне на трудовите възнаграждения и оценката на трудовото изпълнение са еднакви за всички работници и служители и се определят с колективните трудови договори или с вътрешните правила за работната заплата, или с нормативно установените условия и ред за оценяване на служителите в държавната администрация без оглед на признаците по чл. 4, ал. 1. За да е налице нарушение на правилото по чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр. следва да се установи, че неблагоприятното третиране е основано на някой от защитените признаци по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр-пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Не всяко неблагоприятно третиране е дискриминационно, а само онова, което е по причина защитен признак. Жалбоподателката не сочи защитен признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. за неблагоприятното ѝ третиране, поради което и оплакването за дискриминационно отношение не се приема от съда за основателно. Липсва изложено твърдение за различното третиране, свързано с притежавани или придобити качества на личността, за да се приеме, че се включва в законово защитения признак "лично

положение". Не е достатъчно само да се установи по-неблагоприятно третиране, за да е налице дискриминация. Причинната връзка между защитения признак и относителното оцеляване е необходим елемент от фактическия състав на пряката дискриминация, като такъв не се сочи по делото и не е налице оборимата законова презумпция /при обръната тежест на доказване/ за наличие на такава.

Процесната заповед като незаконосъобразна, издадена в противоречие с процесуалните правила и материалния закон следва да бъде отменена, с оглед изложените правни съображения.

Предвид изхода на спора, с решението разноски следва да се възложат на ответника, на основание чл. 143, ал. 1 АПК, като съевременно поискано от съда и по списък, в размер на 510 лева – адв. хонорар-заплатен и държ. т.

Предвид на гореизложеното, АССГ, II о., 33-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на И. П. Б., с адрес за призоваване: [населено място], Софийски районен съд,

ЗАПОВЕД № АС-559/18.12.2019 г., издадена от председателя на Софийския районен съд, в частта ѝ, с която е разпоредено на жалбоподателката като лице, заемащо длъжността „съдия“, срещу което е образувано дисциплинарно производство, не следва да получи допълнително трудово възнаграждение в определения със заповедта размер на 100 % върху основното месечно трудово възнаграждение, поради което същата не е включена в утвърдения списък-Приложение № 3 към заповедта, на лицата, които имат право да получат допълнително възнаграждение;

ОСЪЖДА Софийския районен съд ДА ЗАПЛАТИ на И. П. Б., сума в размер на 510/петстотин и десет/ лева, разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена чрез АССГ, пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: